

Východočeské divadlo po západu slunce

Bylo chladné listopadové odpoledne, když jsme se ve čtvrtek 10. 11. 2022 vydali s literárním seminářem paní učitelky Rejmanové a paní učitelky Škarvardové poznat tvář Východočeského divadla, která bývá většinou lidí odvrácena. Jak to uvnitř vypadá, když se zrovna nehraje žádné představení a nehemží se to tam lidmi? Co všechno je potřeba k tomu, aby takové divadlo dobře fungovalo? A proč je vůbec lepší chodit do divadla než do kina?

Vřele nás přivítala dramaturgyně a zároveň absolventka našeho gymnázia Kristýna Plešková, z níž naprosto vyzařovala láska k divadlu, a nadšeně nás provedla po celé budově. Od šaten a vstupní haly, které všichni známe, přes foyer, kde se prý při premiérách her odehrávají velké večírky, a přes místa, která jsou obvykle přístupná jen hercům a zaměstnancům divadla jsme se dostali až do nejvyššího patra do zkušeben. Dozvěděli jsme se od ní mnoho zajímavých informací, jak o historii divadla, tak o práci dramaturgyně, inspicientů, herců, garderobek, osvětlovačů nebo o tom, jak je možné, že v minulosti divadla tak často postihovaly požáry. V neposlední řadě jsme se i podívali na pódium a na chvíli jsme měli šanci ochutnat, jaké to musí být, stát tam před velkým publikem.

Když už se začala naše exkurze blížit ke konci, venku se začalo stmívat a kouzelná atmosféra divadla se tím pádem ještě víc stupňovala. Z oken jsme mohli vidět osvětlené náměstí Republiky a Smetanovo náměstí, to všechno orámované secesní architekturou divadla byla krásná tečka za úžasným divadelním zážitkem.

Za všechny studenty literárního semináře bych chtěla poděkovat Kristýně Pleškové za skvělou prohlídku, paním učitelkám, že jsme měli tu možnost si takhle divadlo s nimi projít, a také všem zaměstnancům divadla, jejichž práce není vždy úplně vidět, ale je i tak nepostradatelná pro chod Východočeského divadla, kam všichni tak rádi chodíme.

Kateřina Burešová 4.C